



සිංහල භාෂාව කලින් කලට වෙනස්වී

මෙකල ස්වරූපයට පැමිණ ඇති අයුරු මෙම ශිලා ලේඛන විමසා බැලීමෙන් පැහැදිලි වේ. සිංහල භාෂාව පිළිබඳව අපට ලැබී ඇති පැරණිම ලේඛනශිලාලිපිවලට අයත් වෙයි. ඉතා පැරණි සෙල්ලිපිවල මුත්තී අක්ෂරයෙන් ලියා ඇති එම ලේඛන අපගේ ලේඛන ඉතිහාසයේ ඉතා වැදගත් සාක්ෂි ලෙසින් සැලකිය යුතුව ඇත.

දේවානම්පියතිස්ස රජ සමයේ දී මෙරටට බුද්ධාගම හඳුන්වාදීමෙන් පසු මුත්තී අක්ෂර ලංකාවේ භාවිත විය. සිංහල භාෂාවේ විකාශය සඳහා බලපා ඇත්තේ මුත්තී අක්ෂරය. ගල්වල අකුරු කෙටීමේ කලාව අද දවසේ පවා ක්‍රියාත්මක වන ආකාරය අපට තිතර දකුණ හැකිය. අද පවා යම් යම් ගොඩනැගිලි විවෘත කිරීමේදී හෝ වෙනයම් කාර්ය-යවලදී ශිලා වැඹක හෝ ගල් පුවරුවක අකුරු කොටා පිහිටුවීම දැකිය හැකිය. එය පැරණි යුගයේ ශිලා ලේඛන පිහිටුවීමේ සම්මතය අඛණ්ඩව පැවතීමේ ලක්ෂණයන් ලෙසින් කෙනෙකුට පෙනී යා හැකිය.

ක්‍රි. ව. 15 වැනි සියවස තෙක් ලියන ලද සෙල්ලිපි විශාල ප්‍රමාණයක් පිළිබඳ විමසා බැලීමෙන් සිංහල අකුරුවල මෙන්ම භාෂාවේ මෙකල හැඩගැසී ඇති ආකාරය ගැනද දැනගත හැකි වනු ඇත. සෑම වසර විසිපහකට එකක් බැගින්වත් ඒ ඒ කාලවකවානුවලට අයත් ශිලා ලේඛන, ගිජලිපි, පුවරුලිපි හෝ වැම්ලිපි මේවා අපට හමුවන නිසා අපගේ සිංහල භාෂා වර්ධනය

ගලේ කෙටුම්පු අකුරු

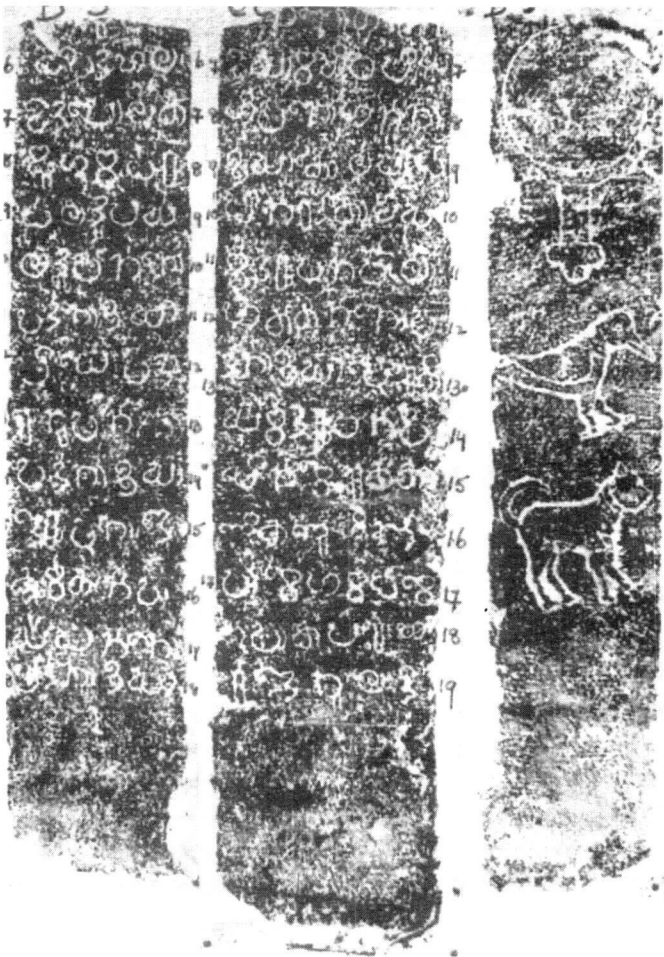
පුරාවිද්‍යා දෙපාර්තමේන්තුවේ පුරාවිද්‍යා සහකාර අධ්‍යක්ෂ සිරිසමන් විජේතුංග MSC පුරාවිද්‍යා



අඩි 85 ක් පමණ ඉහළින් පිහිටි ලෙන් ලිපියක් (යාල පනොදුනානගේ) පලංවියක් මත සිට පිටපත් කරන ආකාරය

සඳහා අඛණ්ඩ ඉතිහාසයක් හෙවත් සිංහල අක්ෂරවල රූපය නිර්මාණය මෙන් ම භාෂා ව්‍යවහාරය පිළිබඳව හැදෑරීමක් කළ හැකිව ඇත. මෙහිදී ක්‍රි. ව. 8, 9, 10, 11, 12, 13 තෙක් වූ සියවස්වලට අයත් අක්ෂරවලින් ලියන ලද සිගිරි කුරුටු ගී වලින් ද ලැබෙන්නේ වාර්තා කරණය පමණක් නොව අප රටේ කාව්‍ය නිර්මාණයෙහි දැක්වූ කවීන් කිවිදියන් සිටියේ ද යන්න පිළිබඳවය.

සෙල්ලිපි හෙවත් ගල් කෙටු අකුරු පිළිබඳ විමසා බලන විට ඉහත සඳහන් කළ සෙල්ලිපිවලට අයත් හතර වර්ගයේම ලිපි පුරාවිද්‍යා දෙපාර්තමේන්තුව විසින් 1890 සිට ප්‍රකාශයට පත්කරන ලද විවිධ ප්‍රකාශන වලින් එළිපෙහෙලි කර ඇත. ඊට අමතරව රාජකීය ආසියාතික සමිතිය (ලංකා ශාඛාව) විසින් ද මධ්‍යම සංස්කෘතික අරමුදල විසින් සොයාගන්නා ලද සෙල්ලිපි ද පුරාවිද්‍යා චක්‍රවර්තී, පුරාවිද්‍යා ගවේෂණශූර් පූජ්‍ය එල්ලාවල මිධානන්ද හිමියන් විසින් සොයාගන්නා ලද ශිලා ලේඛන ද රැසකි.



පැරණි රූප සන්නිවේදනය පැහැදිලි කෙරෙන තුනුකාසි ටැම් ලිපිය. ක්‍රි. ව. 10 සියවස

අභිලේඛන

ලංකාවේ දැනට හමුවී ඇති පැරණිතම අකුරු හමු වී ඇත්තේ ගල් කෙටු අකුරු ලෙසිනි. අප මෙසේ ගල් කෙටු අකුරුවලට පුරාවිද්‍යාත්මකව හෝ ඓතිහාසික වශයෙන් හඳුන්වන්නේ ශිලාලේඛන යන නාමයෙනි. එය ඉන්ස්ක්‍රිප්ෂන්ස් (INSCRIPTIONS) යන නාමයෙන් ද හඳුන්වනු ලැබේ. පැරණි අකුරු අපට හමුවන්නේ ගල්වල (පුළුස්සන ලද) (POTARY) රත්පත්, රිදීපත්, තඹපත්, ගඩොලුවල, දැව, පුස්කොල ආදී මේ සියලුම පැරණි ලේඛන සඳහා භාවිතා කරන පොදු නාමයක් ද ඇත.

අභිලේඛන යන නාමය එම සියලුම පැරණි ලේඛන සඳහා යෙදෙන නාමයයි. ඉංග්‍රීසි භාෂාවෙන් මේ වචනය භාවිතා කරන්නේ EPIGRAPHY යන නාමයෙනි.

අප මෙහිදී අවධානය යොමුකරන්නේ මෙම පැරණි ලේඛන අතුරින් ශිලා ලේඛන හෙවත් ගල් කෙටු අකුරු පිළිබඳවය. එම අකුරු ඉතාම පැරණි ස්වරූපයට අප භාවිතා

කරන්නේ බ්‍රහ්මී අක්ෂර යන නාමයයි.

මේ බ්‍රහ්මී අක්ෂර කලින් කලට වෙනස්වී අද ඇති අපගේ සිංහල අකුරු සකස් වී ඇත. උදහරණයක් ලෙසින් සලකන විට අක්ෂර කීපයක් පමණක් මෙසේ ය.

- ය
- ර
- න
- ණ
- ද

මේ ආකාරයේ වූ මෙම බ්‍රහ්මී අක්ෂර සහිත වූ පැරණි ශිලාලේඛන වර්ග හතරකට අයත් බැව් ශිලා ලේඛනඥයින් විසින් අනුමත කර ඇති කරුණකි. ඒ සතර මෙසේ ය.

- 1.ලෙන්ලිපි
Cave Inscriptions
- 2.ගිරිලිපි
ROCK Inscriptions
- 3.ටැම්ලිපි
PILLAR Inscriptions
- 4.පුවරුලිපි
SLAB Inscriptions

ලෙන්ලිපි

ඉතාමත් පැරණි අක්ෂර දක්නට ලැබෙන්නේ මෙම ලෙන් ලිපිවලය. හික්ෂුන් වහන්සේලාට වැඩවාසය කිරීම පිණිස පූජා කරන ලද ලෙන්වල මෙම ශිලාලිපි කොටා ඇති නිසා ඒ සඳහා ලෙන්ලිපි යන නාමය භාවිතා කෙරේ. ලෙන්වල මේ ශිලාලිපි කොටා ඇත්තේ කිසියම් තද වානේ වලිනි. ඒ අනුව ක්‍රි. පූ. 3 වැනි සියවසේදී අපේ පැරණි මුතුන්මිත්තේ යකඩ හා වානේ පිළිබඳවත් ඒවා භාවිතය හා අක්ෂර භාවිතය හෙවත් අකුරු ලිවීමේ පමණක් නොව ඒ කියැවීමේ හැකියාව (සාක්ෂරතාවය) පිළිබඳවත් මනා අවබෝධයක් තිබුණු පිරිසක් ලෙසින් සැලකිය හැකිව ඇත. මේ ලෙන්ලිපි ලියා ඇත්තේ ද එම ලෙන්වල ඉතාමත් පැහැදිලිව ඇතට පෙනෙන ආකාරයටය. ඉතාමත් විශාල අක්ෂර ලියූ අවස්ථා ද දක්නට ලැබේ. මෙම අකුරු පිහිටි ගලෙහි ලියා නැත. සමහර ගිරි ලිපි එසේ ලියා ඇතත් බහුතර සංඛ්‍යාවක් වූ ලෙන්ලිපිවල ලියා ඇත්තේ ඒ සඳහා විශේෂයෙන් ම එම ලෙන් ලෙන් මුණතේ කටාරමට යටිනි.

පැරණිම සෙල්ලිපිය

මහින්දගරහතන්වහන්සේ ලංකාවට වැඩමකරවීමෙන් පසුව බ්‍රහ්මී අක්ෂර ලිවීම ආරම්භ වූ බැව් සාමාන්‍ය පිළිගැනීමයි. මහින්දගමනයෙන් මාසයකට පමණ පසුව මහින්දගරහතන්වහන්සේ හා ප්‍රමුඛ මහා සංඝඤාචන්ද්‍රියා සඳහා ලෙන් හැට අටක් පිදූ බැව් මහාවංසයේ සඳහන් වෙයි. මහින්දගලා කන්දෙහි හා ඊට අයත් වන රාජගිරි ලෙණ කන්දේ ද ආනයිකුට්ටිකන්දේ ද අද පවා දකින්නට ඇති පැරණි ලෙන්වල කවාරම් යට කොටා ඇති බ්‍රහ්මී අක්ෂර ඇති ලෙන්ලිපි අසූපහක් පමණ සොයාගෙන තිබේ. මේවායින් කොටසක් මහාවාරිය සෙනරත් පරණවිතාන මහතා විසින් සොයා ගන්නා ලදී. ඔහු විසින් සොයා ගන්නා ලද ලෙන් ලිපි අතරේ කණ්ඩකවේගිය දෙසින් ඇති ලත් තුනක සඳහන් වන උභිමහරපන දෙවනපිය මහරප ගමණී උභි, (ගමණී) ගමණී උභි දෙවනපිය මහරපන යනු දේවානම්පියතිස්ස රජුට පසුව රජකමට පත්වූ ඔහුගේ සෙනෙයුරු උත්තිය රජුගේ නම බවට මහාවාරිය සෙනරත් පරණවිතාන මහතා සඳහන් කරයි. එපමණක් ද නොව එය පැමිණීම ලෙන් ලිපිය බව ද ඔහුගේ මතයයි. මහාවාරිය නන්දසේන මුදියන්සේ මහතාගේ අදහස අනුව පැරණිම ලෙන්ලිපි පිවිටන්දියාව ලෙන්ලිපි දෙක හා කොල්ලදෙණිය ලෙන් ලිපියයි.

කටාරම යනුවෙන් (DRIPLEDE) හඳුන්වන්නේ එම ලෙනේ පර්වතයේ සිට පහළට රැඳා බැසීම පාලනය කිරීමට හෙවත් එම ජලය ලෙස තුළට ගලා ඒම වැලැක්වීමට ගල් කටුවෙන් කොටා සකස් කරන ලද ගැටට සහිත වූ කොටසට ය. උඩ සිට පහළට රැඳා බසින එම වැසි ජලය කටාරම ලඟට පැමිණ ඉන්පසු ගල්ලෙන තුළට නොගොස් කෙලින්ම බිමට වැටෙන්නේ එම කටාරම කෙටු තිසාය. එම කටාරමට යටින් ගල්මුණක සකස්කර ඇත. එම සමතලා කර ඇති පසුබිමෙහි බොහෝ ලෙන් ලිපි දක්නට ලැබේ. මේ තිසාම අනෙකුත් ශිලාලිපිවලට වඩා නිරූපිතව මේ තොබෝද ලියූ අකුරු ලෙසින් මෙම ලෙන් ලිපිවල අකුරු ඉතා පැහැදිලිය. ඊට හේතුව වැසි හා අවිව හේතුවෙන් ඒවා කිසිදු හානියකට පත්වී නැති හෙයිනි. මෙම ලෙන් ලිපි මුල් කාලයේ දී ලියා ඇත්තේ ඉතා කෙටි වචන කීපයකි. කෙටි වාක්‍යයක් ලෙසය.

සගස දිනෙ
අගන අගන සගස දිනෙ
අගන අගන වතුදිස සගස දිනෙ
 යනුවෙන් පුරා කරන ලදී යන්නයි. සගස යනු සංඝයාවහන්සේලාට යන්නයි. දිනෙ යනු පුරා කිරීම හඟවන පදයකි. පැමිණි නොපැමිණි සංඝයාවහන්සේලාට යන්න අගන අගන සගස යනුවෙන් හැඳින්වේ. මහාවාරිය සෙතරන් පරණවිතාන මහතා විසින් ලියන ලද **Inscriptions of Ceylon Vol. I** (ඉන්ස්ක්‍රිප්ෂන්ස් මෆ් සිලෝන්! වෙළුම) යන ග්‍රන්ථයෙන් ලෙන්ලිපි 1234 ක් පිළිබඳ විවරණ හා විස්තර ද ඇතුළත් කර ඉතා විශාල ග්‍රන්ථයක් 1970 වර්ෂයේ දී ප්‍රකාශයට පත් කර ඇත. මෙහි

1. Site of the Inscriptions
පුරාවිද්‍යා ස්ථාන
2. Palaeography
අක්ෂර රූප විද්‍යාව
3. GRAMMAR
ව්‍යාකරණ
Ponology නිරුක්ති
MORPHOLOGY
වාක්‍යවල පද පිළිවෙල
SYNTAX පද පිළිවෙල
Historical
ඓතිහාසික තොරතුරු

ලොව ලේඛන ක්‍රම සොයාගැනීම

ලොව විශිෂ්ඨතම සත්ත්වයා හෙවත් ස්වභාව ධර්මයේ ශ්‍රේෂ්ඨතම වූ ජීවියා මනුෂ්‍යයා ය. මනුෂ්‍යයාගේ ඉතාමත් වැදගත් වූ ද කියා තිම කළ නොහැකි වූ ද දයාදය නම් චිත්තන ශක්තියයි. ඒ මානව චිත්තනයේ ශ්‍රේෂ්ඨතම ඵලය වූයේ ශිෂ්ටාචාරයට බද්ධ වූ විද්‍යා, කලා, ධර්ම ශාස්ත්‍ර හා ඒ ඔස්සේ ලොවේ පහළ වූ විවිධාකාර වූ විෂයයන් ය. මේ විෂය ක්ෂේත්‍රයන් එකින් එකට කිසියම් සබඳතාවයක් ද එකින් එකට ඊටම අත්‍ය වූ ලක්ෂණයන්ගෙන් ද යුක්ත වන්නේ ය. මෙම සකළවිධ විෂයානුබද්ධව උපන් සංස්කෘතික මෙවලම වන්නේ ලේඛනයයි. ලේඛනය ශිෂ්ට මානවයාගේ ඉතා අගනා මානව නිර්මාණයක් ද වන්නේය. මේ ලේඛනය තිසා ඔවුනොවුන් ව්‍යවහාරයේ වාචෝදනනන වූ දේ ලියා තැබීමටත් පරම්පරාවෙන් පරම්පරාවට ලැබුණු ඥාණය, ශිල්ප ශාස්ත්‍ර හා විවිධ විෂයයන්හා බද්ධ වූ ක්‍රමවේදයන් ද ලේඛනයක කොට අනාගත පරම්පරාව උදෙසා සංරක්ෂණය කිරීමටත් ගබඩා කර තැබීමටත් අවස්ථාව උද වූයේ ය. ගිණිදර සොයා ගැනීමත් රෝදය සොයා ගැනීමත් සේම අක්ෂර භාවිතය මානවයා විසින් නිර්මාණය කරගැනීම සැබවින්ම මානවයින් විසින් ශිෂ්ඨත්වයේ තැබූ විශාල පිම්මක් සේ හැඳින්විය හැකි ය.

ਖ	:-	L	Δ	Z					
+	Λ	d	E		අ	ඉ	උ	ඵ	ම
ෆ	ෆ	I			ක	ග	ච	ජ	
ඈ	ඈ	උ			ට	ඨ	ණ		
ඌ	ඌ	ආ			න	ඳ	න		
ඹ	ඹ	ආ			ප	බ	ම		
ඳ	ඳ	ආ			ය	ර	ල	ව	
ඳ	ඳ	ආ			ස	හ	ල		

බ්‍රාහ්මී හෝඩිය නූතන අකුරින්

යන අංග පිළිබඳව ඉතා පුළුල් දැකීම් ලෙණේ (දක්ෂිණ නම් ලෙණ) (අංක 1101)

පිලිකුත්තුව ලෙන් ලිපි I
 (පරණවිතාන මහතාගේ **Inscriptions of Ceylon I** වෙළුමෙන් උපුටා ගන්නා ලදී)

අභිකටය බතුනො අගිබුනිනො දනෙ අගන
 අගනග - වතුදිස ගගන
 අශ්වාරෝහක නිලධාරියාගේ සොහොයුරු
 අග්ගිභුතගේ දනය පැමිණි නොපැමිණි
 සතරදිග සංඝයාවහන්සේලාට ය. (පුරා කරන ලදී) (අංක 1099)
 මනොර මෙ (මනෝරම නම් ලෙණ) (අංක 1100)

වාරණ
 බති-මකිමග බතින බන - නිගද-නග දනෙ
 (හාර්තා මජ්ඣිමගේ සොයුරු හාර්තා නිස්ස දත්තගේ දනය) (අංක 1102)

කොරනොව විහාරය
 මහරකුමක සිත මහබිය ලෙණේ අගන අගන වතුදිස ගගන නියනෙ (අංක 1103)
 (මහරජුගේ දුටු වූ මහබිගෙ ලෙණ පැමිණි නොපැමිණි සතර දිග සංඝයාවහන්සේලාට පමුණුවන ලදී)

කොරනොව
 පරමක - ශුමනපුත්‍ර පරාමක - ශුමනග ලෙණේ

අගන අගන වතුදිස ගගන දිනෙ (අංක 1104)
මනපදගනෙ නම
 ප්‍රමුඛ සුමනගේ පුත්‍ර ප්‍රමුඛ සුමනගේ ලෙණේ
 පැමිණි නොපැමිණි සතරදිග සංඝයාවහන්සේලාට දෙන ලදී. මනපදස්සන නම් ලෙණය.

පිටිවන්දියාව
 මහරකුමක දෙවනපියග ගමිණි නිගග
වෙකු බමණ ගොබුනිය
 ලෙණේ ගගන ගිටබුනිය ගදය ලෙණේ ගගන (1059)

දෙවියන්ට ප්‍රිය වූ ගාමණි නිස්සගේ වෙද්‍යා
 බ්‍රාහ්මණ ගෝභුතියගේ ලෙණ සංඝයාටය (පුදන ලදී)

ලන්ලිපි ඇති ස්ථාන රැසකි. මිහින්තලේ අවසාව ලෙන් දෙවානම්පියතිස්ස රජතුමා විසින් මිහිඳු මහරහතන්වහන්සේ ප්‍රමුඛ හික්ෂුන්වහන්සේලාට පුරා කළබැව් මහාවංසයේ ද සඳහන් වන්නේය. එම ලෙන් අදත් මිහින්තලේ දක්නට ලැබේ.

මිහින්තලේ සිතුල්පව්ව රාජාංගනේ හත්ඵකුවී විහාරය, අනුරාධපුර, වෙස්සගිරිය, ඊටිගල, දඹුල්ල තැගෙනහිර පළාතේ දිස්වාපිය රජහල ගෙන්තානෙගල ආදී බොහෝ ස්ථානවල මෙම ලෙන් ලිපි දක්නට ලැබේ.

ලෙන්වල ඊට පෙර පදිංචි වී සිටි වාසය කළ පුද්ගලයින් විසින් එම ලෙන් හික්ෂුන් වහන්සේලාට පුරා කළ බව එම ලෙන් ආයුචලාගේ බැව් අධිකරණයේ තාමය සඳහන් වීමෙන් පැහැදිලි වෙයි. සමහර ලෙන් සඳහා තාමයන් ද යොද ඇත. ඉතා දර්ශනීය යන අදහස ඇති මනා පද සහ ලෙණ වැනි වචනය එවැන්නකි.

මෙසේ හික්ෂුන්වහන්සේ විසින් ද පුරා කරන ලද ලෙන් දක්නට ලැබේ. හික්ෂු හික්ෂුණි, උපාසක උපාසිකා යන සියලු දෙනා විසින්ම පුරා කරන ලද ලෙන් හමුවී ඇත. වෙලෙන්දන්, රජවරුන්, සිටුවරුන්, වඩුවන්, උඵ වඩුවන් ගණකාධිකාරීවරුන් හා ආචාර්යවරුන් විසින් පුරා කරන ලද සි කියවේ.

ගිරිලිපි

පිහිටි ගල්වල ලියන ලද ගිරිලිපි රාශියක් ලංකාවේ හමුවී ඇත. ලෙන්වලට අමතරව පිහිටි ගලෙහි ලියා ඇති මෙම සෙල්ලිපිවලට ගිරිලිපි යන නාමය භාවිතා කෙරේ. එසේ ලියන ලද ලිපි ගල් බැවුමක හෝ ගලේ මතුපිට හෝ ලියන ලදී. මෙම ගිරි ලිපි ඇතැම්විටෙක එම ගලෙහිම සකස් කරන ලද පසුබිමක අකුරු කොටන ලද අවස්ථා ද හමුවේ. එසේ තැනිව ලියන ලද අවස්ථා ද ඇත. මේ ගිරි ලිපි ඉතා බහුලව භාරත දේශයේ අසෝක රජතුමාගේ කාලයේදී ලියා ඇති බවද ඉතා ප්‍රකට ය.

මෙවැනි ගිරිලිපි මිහින්තලේ අනු-රාධපුරේ, සිතුල්පව්ව, රජගල, තත්තිරිමලේ ආදී ප්‍රදේශවලින් හමුවී ඇත. එම ගිරිලිපිද මුල් කාල-යේදී බ්‍රාහ්මී අක්ෂර වලින් ලියා ඇත.

ටැම්ලිපි

ටැම් ලිපි යනු ටැමක ලියන ලද ලිපිය මෙම සෙල්ලිපි ඉතා පැරණි යුගයේ හමු නොවේ. ලෙන්ලිපි හා ගිරි ලිපි ක්‍රි. පූ. 3 වැනි සියවසේ දී පටන් දක්නට ඇතත් ටැම් ලිපි දක්-නට ලැබෙන්නේ ක්‍රිස්තුපූර්ව 8,9, හා 10 වැනි සියවසවල දී ය. මෙම ටැම්ලිපිවල විශේෂත්වය නම් එහි ලියන ලද අකුරු ඇතැම් විට එම ටැමෙහි සතර පැත්තේම ලියා තිබීමයි. සමහරවිට ඒ අකුරු ලියා ඇත්තේ හරස් අතට ගසන ලද රුල් මතය.

ටැම්ලිපිවල නවත් විශේෂත්වයක් වන්නේ එම ගල්ටැම හතරැස් ලෙසින් සකස් කරන ලද ගල් කණුවක්වීමයි. එම ගල් කණුවද වහල-යක් රැඳවීමට සකස් කරන ලද ගල් කණුවක් ලෙසින් තොව ශිලාලේ-බතයක් ලිවීම සඳහාම සකස් කරන ලද විශේෂිත වූ ගල් ටැමකි. එය මුදුණ බොහෝවිට පිපුණු තෙළුමක් හෝ පුත්කලසක් තෙලා ඇති ආකාරය දක්නට ලැබේ.

මෙවැනි ටැම්ලිපි වලින්ද බොහෝවිට දක්නට ලැබෙන්නේ විහාර, ආරාම හා වෙදහල්වලට රජවරුන් විසින් දෙන ලද දීමනා තිතිගත කරවීමටත් ඒවා මහජනයා සඳහා දැනගැනීමටත් ය.

ගලේ කෙටු අකුරු ගලේ කෙටු අයුරු

පැරණි යුගයේ ගලේ කෙටු අකුරුවලට අපි සෙල්ලිපි යන නාමය භාවිතා කරන්නෙමු. මෙම සෙල්ලිපියක් ගලේ කෙටීමට පෙර එහි අත්පිටපතක් සකස් කර එය රාජ්‍ය ලේඛනාගාරයෙහි තැම්පත් කිරීමේ සිරිතක් පැරණි ලංකාවේ පැවතුණි. පුරාණ කාලයේදී ශිලා ලිපියක් පිහිටුවීමේ දී යොදාගන්නා ලද සම්ප්‍රදාය නම් පලමුවෙන් ම ඒ සඳහා වගකිවයුතු කිලිධාරීන් විසින් රජුගේ උපදෙස් මත ලිපියේ කෙටුම්පතක් සකස් කිරීම ය. එම කෙටුම්පත තල්පතක හෝ වෙනත් පතක ලියා සකස් කර ගත් පසුව එයින් පිටපතක් ගල්වඩුවක් අතට පත් කරන ලදී. ඉන්පසුව එය ගලේ කෙටීම ගල්වඩුවා විසින් සිදු කරන ලදී. එසේ එම පිටපතට අයත් අකුරු ගලේ කෙටීමට පෙර එම පිටපතෙහි රාජකීය මුද්‍රාව ද තබනු ලැබේ.

සතරවන මිහිඳු රජු විසින් මිහින්තලේ පිහිටුවන ලද පුවරු ලිපියේ පුස්-කොලයේ ලියූ පිටපතක් පරම්පරාගතව පැවත ආ බැව් ලක්දිව පුස්තකාලවල තැම්පත් කර ඇති පුස්කොල පිටපත් සාක්ෂි දරනු ඇත. පොළොන්නරුවේ රජකල නිශංකමල්ල රජුගේ ලිපි කිපයක පිටපත් තවමත් පුස්තකාලවල ඇති බැව් ලංකාවේ පුස්තකාල පොත් කාමාවලිය තමැති ග්‍රන්ථය ලියූ කේ.ඩී. සෝමදාස මහතා සඳහන් කරයි.

මෙම ටැම් ලිපි ද ඉතාමත් පැහැ-දිලිව පෙනෙන ස්ථානයක සිදුවා තැබීම වාරිත්‍රයක් ලෙසින් සිදු කර ඇත. මෙම ටැම්ලිපිවලට අන්තාති කණු යන නාමයද භාවිතා කර ඇත. පොළොන්නරු යුගයේ රජ කළ නිශංක මල්ල රජතුමා විසින් පිහි-ටුවන ලද විශේෂිත ටැම්ලිපි නිශං-ක ගාචුක කණු යන නාමයෙන් ද හැඳින් වේ.

මෙම ටැම්ලිපිවල විශේෂත්වය නම් බොහෝ විට රජවරුන් හෝ ඇමතිවරුන් හෝ වෙනත් රාජ නිල-ධාරීන්ගේ කියෝග ලෙසින් මෙම

අන්තාතිකානු හෙවත් ටැම්ලිපි පිහි-ටුවා තිබීම.

මෙම බොහෝ ටැම් ලිපිවල ඒකා-කාරී බවක්දක්නට ඇත්තේ එහි ආරම්භය හා කරුණු ඉදිරිපත් කිරීමේ දී ය. මෙම ටැම් ලිපිවල නවත් විශේෂ ලක්ෂණයක් නම් බොහෝ ටැම් ලිපිවල එසේ එම විහාරස්ථානවල පූජා කරන ලද ගම්බිම්වලට හානියක් කළහොත් හෝ එම දීමනා කඩකළහොත් ඔවුන් බල්ලන් හා කපුටන් වන බැව් රූප-සටහන් ගල් ටැම්වල කොටා තිබීමය. මෙය රූප සන්නිවේදනය

ලෙසින්හෙවත් අවාචික සන්නි-වේදනය ලෙසින් ද සඳහන් කළ හැකිය. සමහර ගිරිලිපිවල ද මෙම රූප නිර්මාණය කර ඇත. උදාහ-රණයක් ලෙස ගැරඬිගල ගිරි ලිපිය දැක්විය හැක. බදුලු ටැම්ලිපිය, රජ-ගල, මොරගොඩ, කිරිබත්වෙහෙර, ඉරිපින්නියාව, අතුරුපොලයාගම හා කොණ්ඩවට්ටුවන ආදී ටැම් ලිපි කීපයකි.

පුවරු ලිපි

එහි පුවරුවක් මෙන් සකසා ගන්නා ලද ගල් පුවරුවක් වට්ටිට ලිස්නරද සහිතව ඇතැම්විට මෙම පුවරු ලිපි දැකිය හැකිය. ඉතා අලං-කාර එවැනි ගල්පුවරු දෙකක් මිහින්තලේ දක්නට ලැබේ.

වේවැල්කැටිය, ඡේතවනාරාමය වැනි ස්ථානවලද පොළොන්නරුවේ ද මෙවැනි පුවරු ලිපි හමු වී ඇත. පොළොන්නරුවේ ගල්පොත ද මෙසේ සකස්කර ලියන ලද නවත් විශේෂිත වූ ලේඛනයකි.

පුවරු ලිපි අනෙකුත් ලිපි වර්ග වලටත් වඩා වැදගත් වන්නේ එවැනි රජවරුන් හා ඇමතියන්ගේ නාමයන් පමණක්ම තොව විහාර ආරාම පාලනය හා ඒවා පිලිබඳ විස්තර ද විවිධ පූජා විධි හා වත්පිලිවෙන් ද එහි ලියැවී ඇති හෙයිනි. එවැනි ඉතා ප්‍රකට පුවරු ලිපියක් නම් වේවැල්-කැටියේ පුවරු ලිපියයි. එහි වැරදි වෝදිනසින්ට දඩුවම් පැමිණවීම පිලිබඳ සඳහන් වෙයි. එම වේවැල්-කැටියේ පුවරු ලිපියේ පිටපත් විවිධ ප්‍රදේශවල තිබී දැනගත් පමණ සොයාගෙන ඇත.

ලංකාවේ සෙල්ලිපි කියැවීමට මුල් වූ විද්වත්හු

සිංහල රජ කාලයෙන් පසුව අපේ පැරණි ශිලාලේඛන මැනකදී කියැවීමෙහි යෙදුණු අය අතරේ 1874 වර්ෂයේ දී පී. ගෝල්ඩ් ස්මිත් මහතා විසින් ශිලාලිපි 83 කියවා විස්තර සහිත වාර්තාවක් සකස් කළ ප්‍රථම විද්වතාණන් වේ.

ඒ මහතාගේ මරණයෙන් පසුව ඊ. මුහුලර් මහතා විසින් ශිලාලිපි 200 ක් කියවන ලදී. ලංකාවේ පැරණි සෙල්ලිපි යනුවෙන් එම ග්‍රන්ථය සකස් කරන ලදී.



ශිලාලිපි වර්ග හතරෙන් එකකට අයත් වන මුරුතව ගිරිලිපිය.

ඉන් පසුව ලංකාවේ ප්‍රථම පුරාවිද්‍යා කොමසාරිස්වරු එච්.සී.පී. බෙල් මහතා ද ශිලා ලේඛන කියවීමෙහි යෙදුණි. වර්ෂ 12 ඇතුළත මොහු ශිලා ලිපි 900 පමණ සොයාගෙන පර්යේෂණ කළේය. ඔහුගේ පුරාවිද්‍යා පාලන වාර්තාවල ද ඒවා සටහන් කළේ ය.

අතතුරුව සෙල්ලිපි පිළිබඳව පුරාවිද්‍යා දෙපාර්තමේන්තුවේ කාර්යයෙහි යෙදුණේ ඩී.ඇම්. ද ඉෂඩ් වික්‍රමසිංහ මහතා ය. ඔහු විසින් ප්‍රථම වරට පුරාවිද්‍යා දෙපාර්තමේන්තුවේ ශිලා ලේඛන විවරණය කර සංස්කරණය කර පළ කිරීම සඳහා එච්.සී.පී. බෙල් මහතාගේ උපදෙස්

පරිදි Epigraphia Zeylanica නම් ශාස්ත්‍රීය ග්‍රන්ථය සකස් කළේය. ඉන්දියාවේ ආරම්භ කළ Epigraphia Indica නමැති ග්‍රන්ථය ලෙසට මෙය ලංකාවේ ශිලිලිපි පළ කළ ශාස්ත්‍රීය ග්‍රන්ථය වූයේය. මෙම ග්‍රන්ථය පුරාවිද්‍යා දෙපාර්තමේන්තුවේ ශිලා ලේඛන විවරණ පළ කරන විශේෂිත තිල ප්‍රකාශනය ද වූයේ ය.

ඉන් පසුව ඊ.ආර්. අයරටන්, හෝකාර්ට්, චින්සර්, එ.එ.වී. ලොංහර්ස්ට් වැනි පුරාවිද්‍යා කොමසාරිස්වරුන් ද ලංකාවේ සෙල්ලිපි පිළිබඳ අවධානයක් යොමුකළ විද්වත්හු වූහ.

1923 දී පුරාවිද්‍යා දෙපාර්තමේන්තුවට ශිලාලේඛන සහකාර ලෙසින් බැඳුණු සෙනරත් පරණවිතාන මහතා ඇම්.ඩී. ද ඉෂඩ් වික්‍රමසිංහ මහතාට පසුව Epigraphia Zeylanica ග්‍රන්ථයේ සංස්කාරකවරයා වූයේය. එහි II, III, IV, V යන වෙළුම්වල සංස්කාරකවරයා වූයේ පරණවිතාන මහතාය. ඊට අමතරව ඉන්ස් ක්‍රිප්ෂන්ස් ඔෆ් සිලෝන් නමැති ග්‍රන්ථය ද සම්පාදනය කළේය.

එහි II සහ III කොටස ද පළකිරීම පසුව සිදු කරන ලදී. ඊට අමතරව වාර්ෂික ඉංජිනේරුවරයෙකු වූ හෙන්රි පාකර් පැරණි ලංකාව තැමති ග්‍රන්ථයේ පැරණි සෙල්ලිපි

පිළිබඳ විශේෂ අවධානයක් යොමුකර තිබේ. ලංකා සිවිල් සේවයේ කොඩිරන්ටන් මහතා ද සෙල්ලිපි පිළිබඳ අවධානය යොමු කළ විද්වතෙකි. මහාචාර්ය තේන්තකෝන් විමලානන්ද මහතා ද පැරණි ලංකාව හා ශිලාලිපි නමින් විවරණ සහිතව 1957 දී ග්‍රන්ථ දෙකක් පළ කළේ ය.

භාරතයේ ඩ්‍රාහ්මී අක්ෂර භාවිතය

වේද කාලයෙහි පමණක් නොව බුද්ධකාලයෙහි ද ලිවීමේ ක්‍රමය එතරම් දියුණු තත්ත්වයක පැවති බවක් නම් නොපෙනේ.

ගලේකෙටු අකුරු හා සිංහල භාෂාව

ගලේකෙටු අකුරු පිළිබඳ විමසා බලන විට අකුරුවලින් නිර්මාණය වූ පැරණි භාෂාව ගැනද මඳක් විමර්ශනය කිරීම උචිතය මේ ගැන මහාචාර්ය සෙනරත් පරණවිතාන පඬිවරයා මෙසේ සිය අදහස් පැහැදිලි කර තිබේ.

“සිංහල භාෂාව වනාහී ඉන්දු - ආර්ය භාෂා ගණයට අයත් වූවක් ලෙස දැන් සාමාන්‍ය ලෙස සැලකේ. එය වනාහී මනුෂ්‍ය සංගතිය පිළිබඳ ඉතිහාසයේ අවුරුදු හාරදහසක් පමණ වූ කාල පරිච්ඡේදයක් මුළුල්ලේ අධ්‍යාත්මික උත්තතියේ හා බුද්ධි වර්ධනයේ ඉතා උස් මුදුණටම පැමිණ සිටි දඩසුන්ගේ පාණ්ඩිතය මෙන්ම චින්තාවන් ද රකින මහගු කරවූ වැනි වෛදික භාෂාවෙන් පැවෙන ලෝකයෙහි ඉතා විශාල කොටසක් අත්පත් කර ගෙන වසන ආර්ය වර්ගයාගේ භාෂාවන්ට තු සබඳකම් ඇත්තකි. මෙසේ හෙයින් අපේ භාෂාව වනාහී උතුරු දඹදිව වහරෙහි පැවෙනෙහි හින්දි බෙංගාලි, මරාඨි ආදී භාෂාවන්ගේ සහෝදරියක ලෙස ගැනේ. එය ඊට ඉතාම අසල්වැසි වූ දකුණු ඉන්දියාවේ පවත්නා දෙමළ පවුලට අයත් භාෂාවන්ගෙන් මූලික වශයෙන් වෙනස් වෙයි. සිංහලයෙහි ඇති ඒ මූලික ලක්ෂණය සිංහල ඉතිහාසය පිළිබඳ කථාවන් හා ගැලපේ.

විවිධ භාෂාඥයෝ එකිනෙකට වෙනස් වූ ඓතිහාසික ප්‍රවාහනි නිසා ව්‍යාකූල වූ සිංහලයන්ගේ මුල් ජන්ම භූමිය පිළිබඳ ප්‍රශ්න විසඳීම සඳහා සිංහල භාෂාව උතුරු දඹදිව නව්‍ය ඉන්දු - ආර්ය භාෂාවන් සමග ද එසේම දඹදිව නොයෙක් පළාත්වල තිබෙන අයෝක ශිලාලිපි ආදියෙහි හා පුරාණ සිංහල ශිලාලිපිවල පවත්නා වාක් සම්ප්‍රදායයන් සමග සසඳ බැලීමට උත්සාහ දරති.....

සිංහලයන් මේ දිවසිනට පැමිණියේ උතුරු දඹදිව කවර පෙදෙසක සිටදැයි නිශ්චය කළ

නොහැකිවීම සිංහල බස මෙරටට පැමිණි පසු වැඩිහිටි අයුරු පරික්ෂා දැනගැනීමට බාධාවක් නොවේ. ක්‍රිස්තු පූර්ව තුන්වැනි සියවසේ සිට වර්තමාන යුගය තෙක් වූ දීර්ඝකාල පාර්විච්ඡේදයක් තුළ පැතිරීගිය අබණ්ඩ වූ ලිපි පන්තියකින් යුක්ත සිංහල භාෂාවට සම කළ හැකි භාෂා ලෝකයෙහි ඇත්නම් කීපයක් පමණ වන හෙයකි.....

මහා සංඝයාට පුදන ලද ගල්ලෙන්වල කචාරමට පහලින් ඩ්‍රාහ්මී අක්ෂරයෙන් කොටන ලද ක්‍රිස්තු වර්ෂාරම්භයට පූර්ව වූ දෙවන හා තුන්වන සියවස්වලට අයත් දැනට අප අතට පත්ව තිබෙන පැරණි කෙටි ලිපිවල භාෂාව ශබ්ද පරිණාමය අතින් හා ව්‍යාකරණයෙහි පහසුව අතින් පාලි භාෂාවට හා අතින් බොහෝ ප්‍රාකෘත භාෂාවන්ටද වඩා බොහෝදුරට දියුණු වූ බව පෙනේ.

(සිංහල භාෂා පරිණාමය පි. 19-20 සෙනරත් පරණවිතාන ජන්ම ගත සංවත්සර අනුස්මරණ කලාපය)

හෙළබස පිළිබඳ අදහස් දක්වන මහාචාර්ය ජී.බී. සන්තස්ගල සූරිය මෙසේ සඳහන් කරති.

මිහිඳු මාහිමියන් මෙරටට වැඩම කළ කාලයේ මෙරට ලක්දිව නමින් හඳුන්වා තිබුණු බවත් එවක සිංහල නමින් ජනකායක් වූ බවත් උත්චනයන්ගේ මෙරටට ගෙනා ධර්මය මාගධ (පාලි) බසින් වූ බවත්, ඒ මාගධ ධර්මය මේ රටේ බසට පෙරළු පසු හෙළ (සිංහල) නාමය ඇති වූ බවත් දහම්පියට කළ අවුවා සන්නසයෙහි (ධම්පියා අවුවා ගැටපදයෙහි) සඳහන් වෙයි. එහි මගධ බසින් වැටෙමින් ආ බුදුකැලී අවුවා හෙළදිව ඇපරෝ හෙළබසින් තැබූ යනුවෙන් සඳහන් කරයි. මේ අනුව මෙරට වාසීන් (දීපවාසීන්) =

ලක්දිව වැසියන්) හෙළ නමින් හැඳින් වූ බවත් එතෙක් ව්‍යවහාරයේ පැවති ලක්දිව හෙළදිව කියා ව්‍යවහාරයට පත් වූ බවත් හෙළ දීපවාසීන්ගේ බස හෙළබස වූ බවත් වර්තමාන හෙළ (සිංහල) භාෂාවේ උපත මිහිඳු හිමියන් නිසා මෙහි ගෙනා පාලි ධර්මය අනුව සිදු වී ඇති බවත් ඒ අනුව හෙළ නාමය රටවැසියාගේ බසට හා රටට ලැබී ඇති බවත් පැහැදිලි වේ. තවද පාලි සිහලදීප, සංස්කෘත සිංහලදීප යන්න හෙළදිවයි වගට පැමිණ ජනතාවගේ බසින් ඒ ජනතාව වසන රට හඳුන්වාලද මූලධර්මයට ද මෙය පැහැදිලි කිරීමකි.

(සිංහල සාහිත්‍ය වංශය පි. 9. මහාචාර්ය ජී. බී. සන්තස්ගල)

මේ කරුණු අනුව අපට පැහැදිලි වන මූලික දෙයක් නම් අපගේ භාෂාව ඉතා ගැඹුරු දර්ශනයක් පදනම් කරගත් බුද්ධි වචනය ප්‍රකාශ කිරීමටත් විග්‍රහ කිරීමටත් හැකි වූ ඉතා දියුණු භාෂාවක් ලෙසින් යටත් පිරිසෙයින් ක්‍රිස්තු පූර්ව තුන්වැනි සියවස වන විටදිවත් පැරණි ලංකාවේ පැවති තිබුණු ආකාරය නොවේ ද?

සැබැවින්ම ජාතියක් වනසා දැමීමට නම් එම රැසට අයත් වන බස විනාශ කළ යුතු වන්නේය. එම බස විනාශ වන විට භාෂාව භාවිතා කරන ජාතිය විනාශවියම වැඳුණ්විය හැකි නොවේ. අද අප මුහුණපා සිටින්නේ විද්‍යුත් මාධ්‍යවලින් විනාශවෙමින් පවතින භාෂා ව්‍යවහාරයන්ට නොවේ.

මේ පිළිබඳ විමසා බලන විට ගලේ කෙටු අකුරු වලින් ස්ථාපිත වූ අපේ භාෂාව අද ලිහිල්ව තුප්පති භාෂා ව්‍යවහාරයක් බවට පත්වී තිබීම විශාල සැකසිය යුතු බැව් ද මෙහිදී අවධාරණය කරනු ලැබේ.

එතෙක් ලිවීම නොපැවතිනායි කීම නොපිළිගත හැකිය. වෛදික ග්‍රන්ථවල අක්ෂර වාචික ශබ්ද යෙදී තිබේ නම් ගණිත ක්‍රම ජන්දස් ජොතිෂ වැනි ශාස්ත්‍ර අක්ෂර ව්‍යවහාරයෙන් තොරව පැවතිය නොහැකි බව වැටහේනම් පාතීන්ගේ කාලය වනතුරු ලිවීමක් නොපැවතිණැයි කාහට කිව හැකිද?

බුද්ධ කාලය දෙස මදක් බලමු. චිතය පිටකයට අයත් වූල්ලවග්ග පාලියේ අක්ඛරිකා නම් ක්‍රීඩා විශේෂයක් ගැන සඳහන් වේ. (අන්කාගේ පිටේ හෝ අහසෙහි අතුරා ඇඳ කියවීම අක්ඛරිකා නම්) බිම්සර රජු පුක්කසාති රජුට තෙරුවන් ගුණ රත්පතක ලියවා යැවීය. හික්ෂුවක් සියදිව් තසා ගැනීමේ අනුසස් ලිව්වොත් අතුරක් පාසා ඇවැත් වේ. ලිවීම හැර අත්‍ය ලොකික කලාවලින් හික්ෂුතිය මෙන් ජය ගත යුතුය. රජාඟ පණෙන් ලියවුණු අපරාධ කරුවෙකු පැවිදි නොකළ යුතුය. මෙවැනි ත්‍රිපිටකගත කරුණු අනුව බුද්ධකාලයේ ද ලිවීමේ ක්‍රම භාවිතයේ පැවැති බව පිළිගත යුතුය. පොතපතක් ගැන නම් සඳහන් නැත. එතෙක් ආතන්ද හිමියන් ධර්ම භාණ්ඩාගාරික වූයේ ධර්මය ලියූ පොත් ගලේ භාරකාරයා වූ නිසා දැයි සිතනු වටී. පැරණි අධ්‍යාපනය ශුභියට නම් ශුභියට මුල්තැන දී කෙරුණු බව සැබවි. එසේවීමට හේතුව ලිවීම සඳහා භාවිතා කළ ද්‍රව්‍යවල දුර්ලභත්වය සහ ශාස්ත්‍රයට ගෞරව කිරීමේ වෙස්ගන් ශාස්ත්‍ර ලෝභයයි. පැරණියන් ලේඛන ද්‍රව්‍ය වශයෙන් භාවිත කළේ වැලිපිලි මැටි තහඩු, උණ බිම්බු, පතුරු, ලෑලි, ගස් පතුරු, ගුරපත්‍ර ලෝහ තහඩු, තල්පත් ආදියයි. මෙය ලියකියවිලි අඩුවීමට පමණක් නොව අකුරුවල හාඩය වෙනස්වීමට ද ප්‍රබල හේතුවක්විය.

එබැවින්ම දැනට බ්‍රාහ්මී නාමයෙන් අපට දක්නට ඇත්තේ මුල්ම අකුරු නොව දඹදිව ඇතිව පැතිරීගිය අකුරුවල පරිණාමයක් බව සිතිය යුතුය. ඒවා අශෝකාක්ෂර නමින් ව්‍යවහාර කිරීමට එයට එක් සාක්ෂියකි.

අශෝක අධිරාජයාගේ ලිපිවල එන අකුරු අශෝක අකුරු නමින් ව්‍යවහාර විය. එපමණක් නොව



ශිලාලිපි වර්ග හතරෙන් එකකට අයත් වන කිස්සමහාරාම පුවරුලිපිය නාගරී, ගුප්ත, ලාව, දෙමළ, මලයාලම්, ආන්ධ්‍ර, වංග, හින්දි, මහාරාෂ්ට්‍ර, බුරුම, මර්ස්සා, උරුදු, සිංහල ආදී අකුරු ද බ්‍රාහ්මී අක්ෂරම වෙනස් ව ගොස් සෑදී තිබේ යැයි කියනු ලැබේ. එක් අතකින් ලොව ඇති අක්ෂර වර්ග සියල්ලම එසේ යැයි කිවද නිවැරදිය.

ආදිය බ්‍රාහ්මී අක්ෂරවල ස්වරූපය ක්‍රි.ව. යෙන් දෙවැනි සියවසේ මධ්‍ය භාගය වන විට සම්පූර්ණයෙන්ම වෙනස්ව ගිය බව ඉන්දියාවේ සෙල්ලිපි පරීක්ෂකයෝ කියති. ලක්දිව ආදීම සෙල්ලිපිවල

දක්නට ලැබෙන බ්‍රාහ්මී අක්ෂරවල ස්වරූපය ද ක්‍රි. ව. 6-7 වන ශතවර්ෂවලදී බොහෝදුරට වෙනස්ව ගොස් තිබේ. ඉහතින් සඳහන් කළ පරිදි ලේඛන ද්‍රව්‍යවල ස්වභාව පමණක් නොව අකුරු ලියන්නාගේ දක්ෂතාවත් අනුව, රාජකන්තවය අනුව අලසකම තැනහොත් නොසැලකිල්, ඉක්මන්කම අනුව ගුරු පරම්පරා අනුව හා මූලාශ්‍රයන් අනුව ද අකුරුවල හැඩය වෙනස්වීම ස්වභාවිකය.

(ලක්දිව සෙල්ලිපි - පි. 5-6 පූජ්‍ය කොත්මලේ අමරවංශ හිමි)

සන්නිවේදන මාධ්‍යයක් ලෙසින් ගලේ කෙටු අකුරු

අද ලංකාවේ ජනසන්නිවේදනය පිළිබඳ විශ්ව විද්‍යාල කීපයකම පාඨමාලා ආරම්භ කර ඇත. ඊට අමතරව මෙම පාඨමාලා විශේෂයෙන් ම පුවත්පත්කලාවේදීත් හා විද්‍යුත් මාධ්‍යවේදීත් පුහුණු කිරීමේ ආයතනවලද මෙම පාඨමාලා ආරම්භ කර තිබේ. මේ සියලු පාඨමාලාවලට අපට දැනගන්නට ලැබී ඇති පරිදි පැරණි සන්නිවේදනය අතරේ ප්‍රමුඛතවයක් ලබන සෙල්ලිපි සන්නිවේදනය ඇතුළත් වී නොතිබීම අඩුපාඩුවක් සේ සඳහන් කළ යුතුව ඇත.

බුදුසමය ලංකාවට පැමිණීමට ප්‍රථමයෙන් කිසියම් ලිඛිත සන්නිවේදන මාධ්‍යයක් හෝ කීපයක් තිබුණු බවට මහාවංසය ආදිකොට ඇති මූලාශ්‍රවලින් පැහැදිලි වෙයි. ලංකාවේ ශිලා ලිපි සන්නිවේදනය හෙවත් ගලෙහි අකුරු කොටාලීමේ ක්‍රමය යටත් පිරිසෙයින් ක්‍රිස්තු වර්ෂ තුන්වැනි සියවසේ සිට වර්ධනය වූ බැව් සාක්ෂි සහිතව ඔප්පු කළ හැකිය. ඊට පූර්ව කාලයේ දී හාරතයේ අසෝක රජතුමා විසින් ද එරටේ ඔහු ලිපි ලිවීමේ සම්ප්‍රදායක් පැවති බවත් එයින් ඒ රජතුමා රාජ නියෝග පවා සිදු කළ බවත් ඒ ශිලාලිපිවලින් පැහැදිලි වෙයි. එම මුල් කාලීන අක්ෂර බ්‍රාහ්මී අක්ෂර වලින් ලියන ලදී. ඔහුගේ ස්වල්පයක් වූ ශිලාලිපි බරෝෂ්ට් අරමාසින් හා ග්‍රීන් යන අක්ෂරවලින් ද ලියා ඇත.

ලංකාවේ බ්‍රාහ්මී අක්ෂර ස්වරූපය ක්‍රි. ව. 7 වැනි සියවසෙන් පසුව සිංහල අක්ෂර රූපවලට පරිණාමය වනුදැකිය හැකිය.

බ්‍රාහ්මී අක්ෂර හා මුල් ලෙන් ලිපිය

ශ්‍රී ලංකාවේ මුල්කාලීන ලේඛන කලාව පිළිබඳ විමර්ශනය කිරීමේ දී මූලින් ම හමුවන්නේ බ්‍රාහ්මී අක්ෂරවලින් ලියැවුණු ලෙන් ලිපිය මෙම ලෙන් ලිපි ක්‍රි. පූ. 3 වැනි සියවසට පමණ අයත් බව මහාචාර්ය සෙනරත් පරණවිතාන මහතා ප්‍රකාශ කරයි.

